

Gülümseyin Çekiyorum

– F.Ç.Kabadayı · 16 Mayıs 2013

Fotoğrafçılık başlı başına bir sanat... Güzel çekmek lazım.

Eskiden bu işi sadece fotoğrafçılar yapardı. Ailecek stüdyoda çekilen fotoğraflar çerçevelenip evin en güzel yerine asılırdı. Makinesi olanlar, otuz altılık poz alır özel günlerde “Acaba yanar mı, iyi çıkar mı?” endişesiyle düğmesine basardı. Öyle aynı pozunu beş kez çekmek de yoktu: hatırlayanlarınız vardır. Bir piknikte en fazla dört fotoğraf çekebilirdiniz.

Yıllar ne çabuk geçiyor, teknoloji ne kadar hızla ilerliyor. Şimdilerde herkes fotoğrafçı oldu. İstanbul ve Askerlik Hatırası, nişan, sünnet ve düğün merasimleri ve okul vesikalıkları olmasa bu meslek biterdi belki de. Haksız mıyım bilmem; herkesin elinde bir telefon; hem makine hem kamera. Fotoğraf çeksen yanma derdi yok, pozunu dikkatli kullanma kaygısı yok... Video çeksen montaj kaygısı yok... Aynı yerde on beş yirmi resim. Güzel çıkmasa da fotoğraf üzerinde değişikliklerle de güzelleştirilebilir. Ne oyunlar icat edildi saklambaçtan sonra...

Bundan tam sekiz yıl önce ilk hamileliğimin son aylarında bir dergi için fotoğraf çekilmeye gittim. Ricam şuydu; “Değişik olsun, sıradan pozlar istemiyorum.” O kadar kendine güveniyordu ki söylediklerine inandım. “Elinizi karnınıza koyun, dik durun, gülümseyin ve kımıldamadan durun. Çekiyorum!”

Dergi çıktığında heyecanla sayfaları açtım. Hayal kırıklığım diz boyu idi. Bütün hamile bayanlar aynı pozunu vermişti. Sabrettim; elimi kana bulamadım! Görmemişin oğlu olacak deyip bebeğimin geleceğini düşündüm.

Ben de severim fotoğrafı. Çekmeyi de. En nefret ettiğim vesikalık çekimdir. İşkencenin bir diğer adı. “Dik oturun, başınız azıcık sağa, yok biraz sola, boynunuzu biraz eğin, biraz kaldırın, yok yok başınızı sola... Kâkülünüzü düzeltin. Olmadı, omuzları indirdiniz, dik durun, gülümseyin, biraz daha, başınızı eğin...” Bitmez...

Fotoğraf sanatını herkes beceremez ama ışığın geliş yönünü, aşağıdan çekildiğinde boyun uzun görüneceğini, manzaranın ortalanacağını kareli pantolonun üstüne kareli gömlek giyilmez kuralı kadar hemen hemen herkes bilir.

Son yıllarda fotoğraf baskısı da azaldı sanıyorum. Sadece çekiyoruz, çekiniyoruz. Peki neden? Gerçekten yıllar sonrası için mi çabamız? Hatıra meselesi mi yoksa sosyal paylaşım mı? Sanki sosyal paylaşım siteleri bizim fotoğraflarımızı ömür boyu saklayacak. Gidip en sevdiğimiz fotoğrafları çıkarmayı erteler olduk.

Yolda fotoğraf çekilen birilerini görünce hemen herkes oraya konsantre olur. Genelde çekene değil, poz verene bakılır. Poz verenler, herkesin kendisine baktığını bilir ama aldırılmaz; alışkındır. Yapacak bir şey yoktur. Zaten en kısa zamanda görmeyenlere de gösterme amacıyla olduğunu hepimiz anlarız.

Fotoğrafçılık gerçekten bir sanattır. Fotoğrafçılık basit bir iş olsaydı fotoğraf yarışmaları da düzenlenmezdi. Aç bir kartalın da bulunduğu -fotoğrafçısının intihar ettiği- o fotoğraf hepimizin zihnine kazınmıştır. 2008 yılında İngiliz Sanatçı Vanessa Winship iki öğrenciyi çektiği önlüklü iki kız çocuğunu sanata dönüştürdüğü o fotoğrafla "Yılın Fotoğrafçısı" olmuştu. O sefil halimizin olduğu mutluluğumuzu hatırladığımız fotoğraflardan hemen hepimizin vardır, ya çocuklarımızın?

Fotoğrafçı değilsek de güzel anıları hatırlamak için çaba sarf etmek gerektiği kanısındayım. Özellikle anne babamızın, çocuklarımızın hatıra kalacak anlarını iyi muhafaza etmeliyiz fikrindeyim. Ne dersiniz?

Fotoğrafçılık başlı başına bir sanat; güzel çekmek lazım!

Gülümseyin; çekiyorum!